

året, ja, så er vi villige til at trække forslaget, og så vi er fri for at gå igennem det én gang til.

(Kort bemærkning).

Ole Sohn (SF):

Jeg vil gerne spørge hr. Thorkild B. Fransgaard, hvad han mener med, at afstemningsmåden ikke er god nok. Er det ikke sådan, at den afstemningsfacon, der bliver brugt ved denne overenskomstfornyelse, faktisk er mere demokratisk end tidligere, i og med at man har givet mulighed for, at det er det aktive demokrati, dem, der deltager i afstemningerne, der er med til at afgøre udfaldet?

Så lige en bemærkning omkring dyrevelfærd. Det har været sagt mange gange, også her senest af hr. Thorkild B. Fransgaard, at der har været problemer med grisestalde og fjerkræavl. Jeg synes, at en af de bieffekter, konflikten har haft, er, at det er blevet åbenbart for hele befolkningen, at den måde, som man opdrætter fjerkræ og svin på, er under al kritik. Det har ikke noget med konflikten at gøre. Det er den generelle opdrætsfacon, som skal ændres. For et par dage siden blev der vist et billede af en afbidt grisehale i fjernsynet, og selv om jeg ikke er landmand, så vil jeg i hvert fald godt garantere for, at den er bidt af, før konflikten blev etableret.

(Kort bemærkning).

Thorkild B. Fransgaard (FP):

Det, jeg mente med, at det ikke kan være rigtigt, at 149.000 mennesker kan lamme samfundet, var, at man kunne lave om på afstemningsmåden, sådan at mindst 50 pct. af dem, der er omfattet af den pågældende konflikt, skal stemme nej, for man ved udmærket, at de, der er for, ikke stemmer. Men det er noget, man skal afgøre et andet sted.

Med hensyn til dyrevelfærd: Nu hørte vi den igen: Dyrene har så dårlige forhold i dag, og kyllinge- og svineavlere gør det ikke godt nok. Jeg har set en del, og derfor kan jeg sige, at både kyllingefarmere og svinefarmere her i Danmark går mindst lige så meget op i dyrevelfærd, som andre gør.

Ole M. Nielsen (KRF):

I Kristeligt Folkeparti er vi positive over for at foretage et indgreb i konflikten. Vi synes egentlig, konflikten har haft et nogenlunde fornuftigt forløb. Organisationerne har lang tid hen ad vejen

været fornuftige i deres administration af dispensationer.

Alligevel har det jo svigtet på nogle områder. De manglende dispensationer til at få slagtet kyllinger er de mest iøjnefaldende, og den almindelige snak om dyrevelfærd fra mange sider er blevet noget hul. Dyrevelfærd er noget, man vil have, alene når det er landbruget, der har ansvaret. Indvendingerne mod landbrugets måde at producere kyllinger på som værende årsag til problemerne nu holder ikke. Slagtekyllingers levetid er så kort og deres vækst så eksplosiv, at en uge ekstra er afgørende for pladsforholdene i staldene.

Jeg hørte, at en af de tidligere ordførere var inde på, at når det ikke var blevet til noget med de slagtninger, var det, fordi landmændene også ville tjene penge i konfliktperioden. Jeg ved ikke, hvad den ordfører mener landmænd er for nogen. Landmænd tjener mellem 50 øre og 1 kr. pr. kylling, og det vil sige, at hvis de skulle give 5 kr. for at få dem slagtet, så skulle de betale mellem et og to års indkomst på de kyllinger for at få det gennemført. Jeg synes, det er fuldstændig hen i vejret at fremføre den slags.

Det er ærgerligt, når en situation skal gå op i en spids, men det ligger jo i sagens natur, altså konfliktens natur, at noget skal gøre ondt eller et eller andet skal gå helt galt, før man kan lave et politisk indgreb. Arbejdsmarkedets parter har nu bevist, at de ikke kunne løse deres opgave inden for en rimelig tid, og vi kan kun rose regeringen for viljen til at gribe ind nu, inden situationen udvikler sig yderligere.

Vi synes bestemt også, at regeringen havde en forpligtelse ikke mindst af den grund, at bl.a. statsministerens tale om bedre forhold for børnefamilierne har været med til at give lønmodtagerne nogle forventninger, som ingen, i hvert fald ikke hverken statsministeren eller arbejdsmarkedets parter, havde vilje til at indfri.

I Kristeligt Folkeparti mener vi nok, at det er værd at overveje, hvor pragtfuld den danske model er, og der skal jo heller ikke mange dages konflikt til, før mange mennesker stiller spørgsmålet. Det er, som om en sådan konflikt hører fortiden til, hører til i en tid, hvor der virkelig var skel i befolkningen, hvor der var noget at kæmpe for, en tid, hvor det var opfyldelse af basale behov, man kæmpede for.

Det ubehagelige ved en konflikt er ikke, at den rammer de parter, der er i konflikt, og slet